

מאוצרות
לקוטי
שיחות

VAYEIRA וַיֵּרָא

SELECTIONS FROM
LIKKUTEI
SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA
BY THE LUBAVITCHER REBBE

VAYEIRA II | וַיֵּרָא ב

LIKKUTEI SICCHOS, VOLUME 20, P. 73FF.

Adapted from *sichos* delivered on *Shabbos Parshas Vayeishev*, 5731 [1970] and *Shabbos Parshas Mattos U'Masei*, 5735 [1975]

Introduction

Martyrdom has, unfortunately, been a feature of the Jews' Divine service over the course of history. However, on the surface, this phenomenon is not unique to our people. Many others have sacrificed their lives for their faiths, ideals, and values. Is there any difference between a Jew's self-sacrifice and that of a non-Jew?

In the *sichah* to follow, the Rebbe answers this question by focusing on the importance our Sages have ascribed to the *Akeidah*, the binding of Yitzchak. Avraham had put his life on the line in G-d's service many times before that challenge; nevertheless, our Sages regard the *Akeidah* as unique, in a different category than all the tests Avraham had faced beforehand. Moreover, the *Akeidah* is considered so singular in nature that it overshadows – and generates the potential for – all the other examples of martyrdom in our people's history.

By highlighting the nature of Avraham's selflessness at the *Akeidah*, the Rebbe does more than point out the greatness of the father of our people. He underscores the legacy of self-sacrifice with which Avraham endowed his descendants and imprinted upon their characters for all time.

What Makes a Jewish Martyr Unique

When Is a Challenge Substantial?

The *Akeidah*, the binding of Yitzchak, was the last¹ of the ten “challenges of faith”² with which Avraham was confronted. In this context, the Talmud³ interprets G-d’s words,⁴ *Kach na es bincha*, as a request. G-d was *asking* Avraham, “Please, take your son...”. In the words of our Sages,³ He was saying, “I have confronted you with many challenges and you have overcome them all. Overcome this challenge for Me, so it will not be said that the first ones were without substance.”

An explanation is clearly needed. Why would it be said that Avraham’s success in overcoming the challenges he previously confronted lacked substance if he failed to pass the ultimate challenge of the *Akeidah*?⁵ Seemingly, it would only demonstrate that his *mesirus nefesh* (self-sacrifice) was not great enough to withstand the extremely difficult challenge⁶ the *Akeidah* posed. However, it would not prove that overcoming all the other challenges was not substantial!

א. בשׁיׁכוֹת צוּם נִסְיוֹן הֶעֱקְדָה, וְוָאס אִיז גְּעוֹוֶען דְּעֵר צְעֵנְטֵר פֿון די “עֶשְׂרֵה נִסְיוֹנוֹת (וְוָאס) נִתְנָסָה אַבְרָהָם אֲבִינוּ”, זָאגט די גְּמָרָא אַז דָּאס וְוָאס דְּעֵר אויִבערשְׂטֵר הָאט גְּעזָאגט צו אַבְרָהָם “קַח” נָא אֶת בְּנֶךָ: גו”, לְשׁוֹן בְּקִשָּׁה, מִיִּינט צו זָאגן: “נִסְיֵיךָ בְּכַמָּה נִסְיוֹנוֹת וְעַמְדָתְךָ בְּכָלֵן עֵכָשִׁי עַמּוּד לִי בְּנִסְיוֹן זֶה שְׁלֵא יֵאמְרוּ אִין מִמֶּשׁ בְּרֵאשׁוֹנִים.”

דאָרף מָען פֿאַרשְׂטִיין: וְוָאס אִיז דְּעֵר טַעם וְוָאס ווען אַבְרָהָם וְוָאלט נִיט בִּיגְעֶשְׂטאַנען דְּעם נִסְיוֹן הֶעֱקְדָה וְוָאלט מָען גְּעזָאגט “אִין מִמֶּשׁ בְּרֵאשׁוֹנִים”? דָּאס וְוָאלט נָאר גְּעמִינְט אַז זײַן מִסִּירַת נֶפֶשׁ אִיז נִיט אַזויִפֿיל ווי עס מָאנְט דְּעֵר נִסְיוֹן הֶעֱקְדָה; ס’אִיז אָבער דְּערפֿון נִיט קִיין הוֹכְחָה, אַז די אַלע פֿרִיעֵרדיקֶע נִסְיוֹנוֹת, וְוָאס אַבְרָהָם אִיז בִּיגְעֶשְׂטאַנען, אִיז אִין בְּהֶם מִמֶּשׁ! וּבְפֶרֶט אַז דְּעֵר נִסְיוֹן הֶעֱקְדָה אִיז גְּעוֹוֶען אַ נִסְיוֹן קִשָּׁה בִּיִּתְרֵי.

1. See *Targum Yerushalmi, Bereishis 22:1; Pirkei DeRabbi Eliezer*, ch. 31; the commentaries to *Avos 5:3; et al.*

2. *Avos, loc. cit.*

3. *Sanhedrin 89b*. Similar statements are found in *Midrash Tanchuma, Parshas Vayeira*, sec. 22 and *Rashi’s* commentary to this verse.

4. *Bereishis 22:2*.

5. *Aruch LeNeir* interprets “the first ones,” not as referring to the challenges undergone by Avraham, but as referring to the miracles G-d wrought on Avraham’s behalf. G-d was concerned that if Avraham would not overcome the challenge of the *Akeidah*, it would be said that the miracles G-d wrought for Avraham were wrought for no reason.

This appears to be a forced interpretation. Obviously, this

does not fit *Rashi’s* commentary, for *Rashi’s* intent was to explain “the simple meaning of Scripture” to a five-year-old beginning the study of the Torah.

6. On the surface, based on the explanations given in many sources in *Chassidus* {see the *maamar* entitled *Zeh Hayom, 5694 (Sefer HaMaamarim Kuntreisim, Vol. 2, p. 642, et al.; see also Likkutei Sichos, Vol. 2,*

Avraham Was Not Alone

There is a well-known question concerning the *Akeidah*:⁷ The *Akeidah* is regarded as “The totality of the upraised standard of the Jewish people, and the zenith of their merit before their Father in heaven. Therefore, we continuously refer to it in our prayers.”⁸ What special merit does the *Akeidah* have that warrants this status, more than the sacrifice of all the pious and holy martyrs who throughout Jewish history have sacrificed themselves for the sanctification of G-d’s name, for example, Rabbi Akiva and others like him, the holy martyrs in every generation?⁹

Indeed, it could be argued that the others have an advantage over Avraham: G-d spoke directly to Avraham and asked him,² “Take your son.” By contrast, “these holy martyrs sacrificed themselves for the sanctification of G-d’s name even though G-d did not speak to them.”¹⁰

Some have offered the explanation that sacrificing one’s only son for the sanctification of G-d’s name is a far more difficult and deep-seated challenge than sacrificing one’s own life.¹¹ However, that resolution is not sufficient, because even in

p. 378}, it could be said that the uniqueness of the challenge of the *Akeidah* was that it required Avraham to overcome and change his natural emotional tendencies. As indicated by the verse (*Bereishis* 22:12), “Now I know that you are G-d-fearing,” the *Akeidah* demanded that Avraham perform a service of fear. This ran contrary to his natural tendency of love, as indicated by the phrase (*Yeshayahu* 41:8), “Avraham, who loved Me.” By doing so, Avraham revealed that his service in overcoming the previous challenges was also not solely motivated by his nature.

Nevertheless, this explanation does not totally resolve the question in the main text: Why would it be said that Avraham’s overcoming the challenges which he originally confronted was not of substance if he failed to overcome the challenge of the *Akeidah*? Seemingly, even if he overcame the original challenges by drawing on his natural tendencies, they were nevertheless challenges. In particular, this applies to the challenge Avraham confronted in Ur Kasdim, which called for actual self-sacrifice. See the explanations later in the main text.

ב. אין פְּלִיטוֹת פְּרִשְׁתָּהּ
הַעֲקֵדָה, וְנֹאס זִי אִיזוֹ “כָּל קָרְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְזִכְוֹתָם לִפְנֵי אֲבִיהֶם
שְׁבִשְׁמִים, וְלָכֵן הִיא שְׁגוּרָה
בְּפִינֵנוּ בְּתַפְלִתְנוּ כָּל הַיּוֹם,” אִיזוֹ
יְדוּעַ דִּי שְׂאֵלָה:

פֶּאָרְוֹאס דְּעֶרְמָאנְעֵן מִיר
“תְּמִיד עֲקֵדַת אֲבֵרָה אֶת צִחָק,
יּוֹתֵר מֵעֲקֵדַת כָּל הַחֲסִידִים
וְהַקְּדוּשִׁים שְׁמֹסְרוּ עֲצָמָם עַל
קְדֻשַׁת הַשֵּׁם יְתִבְרַךְ, כְּגוֹן רַבִּי
עֲקִיבָא וְחֲבֵרָיו וְכָל הַקְּדוּשִׁים
אֲשֶׁר בְּכָל דּוֹר וְדוֹר”^ט וּבִפְרָט אִזוֹ
בִּי אֲבֵרָה אִיזוֹ “ה’ דָּבַר בּוֹ קֹחַ
נֹא,” מֵה שְׂאִין כֵּן דִּי “קְדוּשִׁים
שְׁמֹסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדֻשַׁת ה’ גַּם
כִּי לֹא דָבַר ה’ בָּם”.

און ס’ אִיזוֹ גִּיט מִסְפִּיק דְּעַר
עֲנֻט־פֶּעֶר, אַז מוֹסֵר נַפְשׁ זַיִן אַן
אִיִּגֶן קִינֵד עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם אִיזוֹ
אַ סך שׁוֹעֲרֵר און טִיפֶּעֶר ווי
צו מוֹסֵר נַפְשׁ זַיִן זִיךְ אֲלֵיין עַל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם”^א - וְוִיִּל אוֹיךְ אִין

7. See *Ikarim, maamar* 3, ch. 36; *Tanya, Iggeres HaKodesh*, Epistle 21; *Sefer HaMaamarim* 5678, p. 283; *Sefer HaMaamarim* 5688, p. 102; et al. See also the footnote in *Beis Rebbe*, ch. 24, p. 61b; *Pri HaAretz*, p. 5a.

8. The commentary of Don Yitzchak Abarbanel to the passage in *Bereishis*, loc. cit.

9. *Ikarim*, loc. cit.

10. *Tanya, Iggeres HaKodesh*, loc. cit., et al.

11. See also *Maamarei Admur HaZakein al Parshiyos HaTorah, Bereishis-Shmos*, p. 128, et al.

much later generations, Jews also sacrificed their children, for example, the renowned sacrifice of Chanah¹² and her seven sons. She herself said,¹³ “You (Avraham) bound but one son on the altar. I bound seven.”¹⁴ Similarly, in other generations when non-Jews have attempted to force Jews to abandon their faith, there were Jews who sacrificed not only their own lives for the sanctification of G-d’s name, but also their children’s lives.¹⁵

א פיל שפּעטערדיקן דור איז געווען דער נסיון הידוע פון “חנה ושבעת בניה”¹², ווי זי אליין האט געזאגט: “אתה (אברהם) עקדת מזבח אחד ואני עקדתי שבעה מזבחות”¹³; און על דרך זה זיינען נאכדעם אין די זמני השמד רחמנא לצלן געווען פאלן ווען אידן האבן ניט נאר זיך אליין מוסר נפש געווען על קדוש השם, נאר אויך זייערע קינדער וכו’ כידוע¹⁵.

Going Beyond the Call of Duty

*Ikarim*¹⁶ explains that the uniqueness of the challenge of the binding of Yitzchak was that:

In the act of the *Akeidah*, there was nothing compelling Avraham at all. Even G-d’s command did not compel him.

Our Sages¹⁷ explain this in their interpretation of the phrase,¹⁸ “May G-d see.” They relate that Avraham was telling the Holy One, blessed be He: “Master of the world, it is revealed and known before You that when You told me,² ‘Please take your son, your only one, whom you love, Yitzchak... and offer him there as a sacrifice to Me,’ I could have objected, saying, ‘Did You not promise me, “Your progeny will be called after Yitzchak”?’¹⁹

ג. דער ספר העיקרים¹⁶ איז מסביר, אז דער חידוש פון עקדת יצחק איז באשטאנען אין דעם וואס “לא נתערב בפעל העקדה שום צד הכרח כלל, כי אפילו מצות השם יתברך לא היתה מוכרחת אותו, וזה דבר בארוהו רבותינו ז”ל” על פסוק¹⁷ ה’ יראה גו’ אמר אברהם לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם גלוי וידוע לפניך שבשעה שאמרתי לי קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק והעלהו לי לעולה הייתי יכול לומר ולא כבר אמרתי לי כי ביצחק יקרא לך זרע¹⁸

12. *Gittin* 57b.

Neither in that or other sources does the Talmud mention the name of the woman whose sons were martyred. It describes her merely as “a woman and her seven sons.”

In some sources (*Eichah Rabbah* 1:50; *Pesikta Rabbasi*, ch. 43; *et al.*), the woman is identified as Miriam, the daughter of Tanchum (or Nachtum or Menachem).

The name Chanah is mentioned in *Yalkut Shimoni*, *Tehillim*, sec.

873; *Yosifon*, ch. 19; *Rambam’s Iggeres HaShmad*; *Menoras HaMaor*, *Perek HaTefilah*, *Hilchos Taanios*; *Perek HaTeshuvah*, *Hilchos Teshuvah*, *et al.*

13. *Gittin*, *loc. cit.*, *et al.*

14. This story is cited as an example to reinforce the question raised in the main text in *Sefer HaMaamarim* 5678, *loc. cit.*, and *Sefer HaMaamarim* 5688, *loc. cit.*

15. The sacrifice of these children is documented in historical accounts

of these periods, in the lamentation *Hacharishu mimeni* recited on Tishah BeAv, *et al.* See also *Beis Yosef to Tur*, *Yoreh Deah* 157, which relate that one revered scholar slaughtered many children, lest they be forced to abandon their faith.

16. *Ikarim*, *loc. cit.*

17. *Bereishis Rabbah* 56:10 (using slightly different wording); see also *Rashi*, *Bereishis* 22:12, *et al.*

18. *Bereishis* 22:14.

19. *Ibid.* 21:12.

Nevertheless, I did not say so, but rather overcame my inherent feelings of mercy and did not question Your attributes.”

From this, it is obvious that, even though G-d had commanded him to sacrifice Yitzchak, Avraham was not compelled by that command, because he could have excused himself with a valid reason if he so desired.

{Based on this, Rabbeinu Nissim²⁰ explains why the words “Please take” are used. G-d was making a request of Avraham; it was not a compelling command.}

By contrast, *Ikarim* explains, the holy martyrs of subsequent generations were obligated by the commandment,²¹ “And I shall be sanctified amidst the Children of Israel.” Self-sacrifice was required of them by Torah Law.

This explanation, however, is not sufficient. First of all, it is very difficult to say that Avraham could have said, “I could have objected,” because G-d’s request did not imply an imperative. When G-d Himself asks for something – even if He asks in a manner that allows for a certain amount of wrangling regarding the request – it constitutes an imperative, particularly for someone like Avraham our Patriarch.

Moreover, also among the holy martyrs mentioned above were some whose self-sacrifice for the sanctification of G-d’s name was not mandated by the Torah’s command. Indeed, the opposite was true. At times, these martyrs had to search for *halachic* license to sacrifice their lives.

20. *Derashos HaRan, derush 6* (p. 105ff.); Rabbeinu Nissim’s commentary to the verse.

21. *Vayikra 22:32. Sefer HaMitzvos* (positive commandment 9) and *Sefer*

HaChinuch (mitzvah 296) interpret this verse as a commandment to sanctify G-d’s name, even to the extent of self-sacrifice. They include this command as one of the Torah’s 613

וְלֹא אָמַרְתִּי כֵן אֲבָל כְּבִשְׁתִּי רַחֲמֵי וְלֹא הִרְהַרְתִּי אַחַר מְדוּתֶיהָ שֶׁיִּדְמָה מִזֶּה מְפֹרֵשׁ שְׁאֵפִילוֹ מִצַּד מִצּוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לֹא הָיָה אֲבִרְהָם מוֹכֵרָח אַחַר שְׁהָיָה יָכוֹל לְהִתְנַצֵּל עַל זֶה מִמִּנּוֹ בְּטַעֲנָה אֲמַתִּית אִם רָצָה” [דְּעַרְמִיט אִיזו דְּעַר ר’וֹן] מִסְבִּיר וְוֹאס דָּא שְׁטִיט “קַח נָא גו” - לְשׁוֹן בְּקִשָּׁה, וְוִייל ס’אִיזו גְּעוּוֹעַן אַ בְּקִשָּׁה, נִיט קִיין הִכְרַח];

מַה שְׁאִין כֵּן דִּי קְדוּשִׁים, וְוֹאס הָאֲבָן זִיד מוֹסֵר נֶפֶשׁ גְּעוּוֹעַן עַל קְדוּשׁ הַשֵּׁם בְּהִדּוּרוֹת שְׁלֵאַחֲרֵי זֶה - זִי הָאֲבָן דָּאס גְּעֵטָאן מִצַּד דְּעַם צִיּוּרֵי פּוֹן “וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”^{כא}.

אֲבַעַר דָּאס אִיזו נִיט קִיין בִּיאור מִסְפִּיק. וְוִייל [נוֹסֶף לְזֶה, וְוֹאס עַס אִיזו אַ דוּחַק צו זָאגן, אַז אוֹיב “הָיִיתִי יָכוֹל לֹמַר כו” וְוִייל אֶלֶס אַ בְּקִשָּׁה אִיזו עַס נִיט קִיין הִכְרַח: וְעַן דְּעַר אוֹיבְעַרְשְׁטֵעַר אֶלִּיין בְּעַט אַ זָאךְ (און אֶפִּילוֹ אִין אַן אוֹפֵן וְוֹאס מ’קַעַן זִיד דְּעַרְמִיט “דִּינְגְּעַן”) אִיזו עַס אַ “הִכְרַח”, וּבִפְרָט בִּי אֲבִרְהָם אֲבִינו - אִיזו]

אויך צווישן די קדושים הַנִּל, זײַנען געווען אזעלכע וואס זײער מסירת נפש על קדוש השם איז ניט געווען פארבונדן מיט א חיוב וציווי של תורה; ואדרבה - זײ האבן

mitzvos. See Rambam, Hilchos Yesodei HaTorah, ch. 5. See the sources mentioned in Likkutei Sichos, Vol. 12, p. 212ff.; and Sefer HaMaamarim 5709, p. 121.

In that context there is a well-known *halachic* discussion²² whether one is permitted to sacrifice his life in a situation in which the *halachah* requires that he should acquiesce to the demands of those forcing him to sin rather than sacrifice his life.

געדארפֿט דערױף זוכן אַ הַיִתֵּר
על פֿי הַלְכָה, וכִידוּעַ דִּי שְׁקֵלָא וְטָרִיא
בְּזוּהָׁׁׁ צִי חֲמוּעַג זִיךְ מוֹסֵר נֶפֶשׁ זַיִן
אױף דָּעם וואָס על פֿי דִּין אִיז ״יַעֲבוֹר
וְאֵל יִהְרֹג״.

Swinging Open the Gates

Chassidus offers the following resolution to the question posed above:²³

Avraham's uniqueness was that he was the *first* to overcome the challenge of self-sacrifice, and being the first to accomplish any task is extremely difficult. To quote an oft-repeated adage,²⁴ "All beginnings are difficult." However, once Avraham opened the pathway for self-sacrifice, the potential for such service was drawn into the world.²⁵ Afterwards, it was much easier for others to make such a sacrifice, for all that was necessary was to express a potential that Avraham had already activated.²⁶

Nevertheless, an explanation is still needed here. Avraham expressed the potential for self-sacrifice long before the challenge of the *Akeidah*, beginning early in life, in

ד. ס'איז ידוע דער ביאור בְּזוּהָ, וואָס
בְּרַעַנְגֵט זיך אִין חֲסִידוּת׃²³

דער אויפֿטוּ פֿון אַבְרָהָם אָבִינוּ אִיז
באשטאנען דערין, וואָס ער אִיז געווען
דער ערשטער וואָס אִיז בייגעשטאנען
דעם נסיון פֿון מְסִירַת נֶפֶשׁ, וואָס
דִּי הַתְּחִלָּה פֿון גַּעֲדֵר זאך אִיז קִשָּׁה
בְּיִתְּהּ, וּבְלִשׁוֹן הַיְדוּעִי׃ "כֹּל הַהֲתַחֲלוֹת
קִשׁוֹת". אָבֵעֵר נֶאֱכָדֵעַם ווי אַבְרָהָם
פֿתַח - האָט געעפֿנט דעם צנוֹר פֿון
מְסִירַת נֶפֶשׁ, אִיז נִמְשָׁךְ געוואָרן אִין
וועלט דער כַּח אױף מְסִירַת נֶפֶשׁ׃²⁴
און דערפֿאר אִיז דָּאס נֶאֱכָדֵעַם אַ
סך גרינגער, הֵיִוֵת מ'דאַרף דָּאס נָאר
ארויסברענגען מן הכַּח אַל הַפּוֹעֵל׃²⁵

ס'איז אָבֵעֵר נִיט מוּבֵן:

דער ענין המְסִירַת נֶפֶשׁ בְּפוֹעֵל אִיז
נִמְשָׁךְ געוואָרן דורך אַבְרָהָם אָבִינוּ

22. *Tur* and *Shulchan Aruch* (*Yoreh Deah* 157:1). See also the commentaries to those texts.

23. *Sefer HaMaamarim* 5678, *loc. cit.*, and *Sefer HaMaamarim* 5688, *loc. cit.*; *Likkutei Sichos*, Vol. 10, p. 46. See also *Kometz HaMinchah* (by R. Aryeh Leib Tzuntz) *Parshas Emor*, p. 76b; *Beis Rebbe*, *loc. cit.*; *et al.*

24. *Mechilta*, *Rashi*, *Shmos* 19:5; *Tosafos*, *Taanis* 10b, s.v. *pesi'ah*.

25. *Sefer HaMaamarim* 5678,

loc. cit., explains why Avraham's service was necessary to make the potential for *mesirus nefesh* accessible. "Although the power of *mesirus nefesh* is found in the essence of the soul, as is well known" – and thus seemingly it is part of the inherent makeup of every Jew and therefore within his reach – "it is very well concealed and hidden."

The potential could not be actualized on its own, and "were it not for the self-sacrifice of Avraham our Patriarch, there would never

have been *mesirus nefesh*." His *mesirus nefesh* served as a catalyst that made this potential accessible to all. See similar statements in *Sefer HaMaamarim* 5688, *loc. cit.*

26. Explanation is necessary to reconcile the above with the explanation in *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, *loc. cit.*, that Avraham's unique virtue in performing the *Akeidah* was his eagerness to fulfill G-d's will. See *Likkutei Sichos*, Vol. 10, p. 205, and Vol. 13, p. 209. See also footnote 49 below.

Ur Kasdim.²⁷ At that time, Avraham stood with *mesirus nefesh* to challenge all forms of idolatry and spread the awareness of G-d's presence throughout the world.²⁸ As *Rambam* writes in *Mishneh Torah*,²⁹ a text of *halachah*, these actions were so revolutionary that “the king desired to kill him and he was saved only because G-d wrought a miracle on his behalf.”

Moreover, on the surface, the challenge Avraham faced in Ur Kasdim appears greater than that of the *Akeidah*: Avraham was instructed to perform the *Akeidah* by G-d. By contrast, there was no Divine command telling him to confront the difficult challenge posed in Ur Kasdim.

Therefore, since – even with regard to Avraham himself – the *Akeidah* was not the first expression of self-sacrifice, the original question remains in force: What was so unique about the challenge of the *Akeidah*?

נֶאֱדָר פְּרִיעֵר וְוִי דְעַר נְסִיּוֹן הָעֵקֶדָה -
 בֵּי דַעַם נְסִיּוֹן פּוֹן אֹר כְּשָׂדִים^כ, וְוַעֲנַן
 אֲבֵרָהּ הָאֵט זִיד אִינְגְעִשְׁטֵעֶלְט מִיט
 אַ מְסִירַת נֶפֶשׁ צוּ פֶּאַרְטִילִיקֵן פֶּל מִינִי
 עֲבֹדָה זָרָה אֹן מְפָרְסֵם זִיין אֱלֻקוֹת
 בְּעוֹלָם^כ, בִּיז - וְוִי דְעַר רַמְבַּ"ם בְּרַעֲנַגְט
 עֵס אֹיךְ בְּסַפְרוֹ (הִיד) סִפֵּר הֶלְכוֹת^כ -
 אַז "בְּקֵשׁ הַמֶּלֶךְ לְהַרְגוֹ וְנַעֲשֶׂה לוֹ נֶס."

- נֶאֱכַמְעַר: דְעַר נְסִיּוֹן פּוֹן "אֹר
 כְּשָׂדִים" הָאֵט אִין זִיךְ, לְכַאוֹרָה, נֶאֱדָר
 אַ יְתֵרוֹן לְגַבֵּי דַעַם נְסִיּוֹן הָעֵקֶדָה,
 וְוֹאֲרוֹם דְעַר נְסִיּוֹן הָעֵקֶדָה אִיז גְעוֹוֵעֵן
 עַל פִּי הַדְּבוּר פּוֹן אֹיבְעֶרֶשְׁטֵן ("ה")
 דְבַר בּו"; מַה שְּׂאִין כֵּן דְעַר נְסִיּוֹן פּוֹן
 אֹר כְּשָׂדִים -

אֹן וְוִיבֹאֵלֵד אַז דְעַר עֲנִין הָעֵקֶדָה
 אִיז נִיט גְעוֹוֵעֵן דְעַר עֶרְשֻׁטֵעַר פֶּאַל
 פּוֹן מְסִירַת נֶפֶשׁ (וְאַפִּילוּ נִיט בְּאֵ
 אֲבֵרָהּ עֲצֻמוֹ) - אִיז הִדְרָא קוֹשְׁיָא
 לְדוֹקְתָא: אִין וְוֹאֵס בְּאַשְׁטִיט דִּי
 מַעֲלָה הַמִּיּוֹחֵדָה פּוֹן נְסִיּוֹן הָעֵקֶדָה?

27. See *Pirkei DeRabbi Eliezer*, ch. 26, et al.

28. See the *sichos* of Pesach 5703 (*Likkutei Dibburim*, Vol. 3, p. 440b; and Eng. translation, Vol. 3, p. 173; *Sefer HaSichos 5703*, p. 94, and in Eng. translation, p. 161), which explain that it was Avraham's self-sacrifice in Ur Kasdim that “opened the pipeline of *mesirus nefesh*.” This is also explicitly stated in the *maamar* entitled *Padah BeShalom*, 5687 (*Sefer HaMaamarim 5687*, p. 83), which explains that when Avraham was cast into the burning furnace, he did not think about self-sacrifice. He was focused on performing his service of publicizing G-d's presence. By doing so, he opened the pipe-

line of *mesirus nefesh* for those who followed him.

Similarly, from *Sefer HaSichos 5702*, p. 30, and Eng. translation, p. 66, cited in *Hayom Yom*, entry 3 Marcheshvan, it is understood that the *mesirus nefesh* that Avraham transmitted as an inheritance to the entire Jewish people was his *mesirus nefesh* to publicize G-d's presence. This refers to his sacrifice in Ur Kasdim. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 10, p. 205, and Vol. 13, p. 209, note 2.*

However, the discussion in the main texts follows *Sefer HaMaamarim 5678*, loc. cit., and *Sefer HaMaamarim 5688*, loc. cit., where it is explained that the rea-

son why the *Akeidah* is continually mentioned is because through it, Avraham opened the pipeline of *mesirus nefesh* for future generations. See footnote 49 below.

* See *Bereishis Rabbah 34:9*, which interprets *Bereishis 8:21*, “G-d smelled the pleasant fragrance” as referring to “the fragrance of Avraham ascending from the burning furnace.” See the series of *maamarim* entitled *BeShaah Shehikdimu*, 5672, Vol. 1, p. 443, which describes Avraham's state at that time as *bittul hamahus*, “the utter nullification of his entire self.”

29. *Rambam, Hilchos Avodas Kochavim 1:3*.

Self-Sacrifice or Self-Aggrandizement?

The above question can be resolved by a broad-scope understanding of the novel quality of *mesirus nefesh* in the service of G-d: When explaining that Avraham pioneered *mesirus nefesh*, *Chassidus* uses the expression,³⁰ “Avraham opened the pipeline of *mesirus nefesh* to the world.” A pipeline conveys water or the like from one place to another. The implication is thus that beforehand, even the potential for *mesirus nefesh* did not exist in the world.

To explain: *Mesirus nefesh* requires absolute *bittul*, the utter nullification of one’s existence and identity. Now, the very definition of the term “created being” is that the Creator brought it into being in a manner that it feels its own personal identity, in the terminology of *Chassidus*, its *yeshus*. Thus, a created being cannot, with its own power, rise above its own identity.³¹ To quote a related Talmudic statement,³² “A prisoner cannot free himself from prison.” Therefore, to reach the state of *bittul* expressed through *mesirus nefesh*, it is necessary for a person to derive power from a much loftier source, a power higher than created existence. By “opening up the pipeline of *mesirus nefesh*,” Avraham gave his descendants the potential to tap into a G-dly potential above the limits of nature. This enabled them to sacrifice themselves.

However, even this explanation requires further clarification: Self-sacrifice – to the extent of giving up one’s life – is also found among non-Jews. (There are authorities³³ who maintain that all people, even non-Jews,

ה. וועט מען דאס פארשטיין בהקדם הביאור אין דעם חידוש שבפנין המסירת נפש בכלל:

פון דעם ביאור אז אברהם האט געעפנט דעם צנור (א זאך וואס בריינגט מים וכיצא בזה במקום למקום אחר) פון מסירת נפש בעולם, איז מובן אז אן דעם איז ניטא די מציאות פון מסירת נפש בעולם.

די הסברה בזה: מסירת נפש מיינט ביטול היש והמציאות. א נברא מיינט - דער בורא האט באשאפן א יש ומציאות. איז מובן אז א נברא קען (בכח עצמו) ניט צוקומען צו העקער פון מציאות³⁴, ועל דרך “אין חבוש מתיר עצמו כו”³⁵. דעריבער מוז מען האבן א כח “ממקום אחר” - אויף קענען צוקומען צו מסירת נפש.

ולכאורה תמוה: מיר געפינען דעם ענין המסירת נפש אויך ביי אומות העולם [נוסף לזה וואס ס’איז דא א סברא³⁶ אז אויך א בן נח

30. See *Sefer HaMaamarim* 5678, *loc. cit.*, and *Sefer HaMaamarim* 5688, *loc. cit.* See also *Maamarei Admur HaZakein al Parshiyos HaTorah*, *loc. cit.*, p. 130, *et al.* See also *Tanya*, ch. 18; *Sefer HaMaamarim* 5709, p. 121, and the sources cited there.

31. See *Likkutei Sichos*, Vol. 18, p.

300, and the sources mentioned there, *et al.*

32. *Berachos* 5b.

33. See *Minchas Chinuch*, *mitzvah* 296 (based on *Rashi*, *Sanhedrin* 74b). According to this opinion, were a person to try to compel a non-Jew to violate one of the Seven Universal Laws Commanded to Noah

and his Descendants, the non-Jew is required to sacrifice his life. Nevertheless, *Rambam* (*Hilchos Melachim* 10:2) rules that non-Jews are not obligated to sacrifice their lives rather than violate one of the Seven Universal Laws. *Sefer Chassidim*, sec. 219, also rules in this manner.

The *Talmud Yerushalmi*, *Sh’viis*

are required to sacrifice their lives for the sanctification of G-d's name. However, aside from that *halachic* debate, in actual fact, we find) many instances where non-Jews sacrificed their lives for their faith³⁴ and beliefs.³⁵

To resolve this,³⁶ it can be explained that the fact that a person is willing to sacrifice his life for G-d does not necessarily show that he has achieved a true expression of *mesirus nefesh* and self-transcendence. It is possible that he is sacrificing his life because he understands logically that self-sacrifice is better for him than remaining alive. By giving up his life, he will gain something that is more valuable to him.

Self-sacrifice that is based on such a reckoning can also exist among non-Jews. For example, a person may think that through self-sacrifice, he will gain a great reward and his existence will benefit. The person realizes that he will perish in this world, but he expects a reward in the World-to-Come. Alternatively, the person is willing to sacrifice his life, because he feels that, through his death, the values and ideals with which he identifies and for which he stands will thrive.

4:2, rules explicitly that a non-Jew is not obligated to sanctify G-d's name. (So as not to create a conflict between the rulings of the *Talmud Yerushalmi* and the *Talmud Bavli*, it can be said that the *Talmud Yerushalmi* follows the understanding of *Tosafos* in *Sanhedrin* 75a, s.v. *im isa*). If so, explanation is necessary why the *Kesef Mishneh* did not cite this view in his gloss to *Rambam*, *loc. cit.*

See the note to *Sefer HaMaamarim* 5709, *loc. cit.*, published also in *Likkutei Sichos*, Vol. 12, p. 212ff.

34. See the series of *maamarim* entitled *Yom Tov shel Rosh HaShanah*, 5666, p. 267, (p. 326 in the new printing,) which explains that when a non-Jew sacrifices his life for his beliefs, he does so willingly, out of a desire to affirm his beliefs. A Jew's self-sacrifice, by contrast, stems from his intrinsic connection with G-d. It is as if he is compelled to do so; he cannot act otherwise.

35. Although it is written (*Devarim* 12:31), "They [the Canaanites] will burn... their children in fire for their gods," it is possible to explain that this does not stem from

איז מצוה על קדוש השם].
עם זיינען געווען פמה פאלן
(להבדיל) ווען זיי האבן זיך
געלאזט אומבריינגען צוליב
זייערע אמונות ודעות וכו'לה;

ויש לומר די הסברה בזה'ל:

דאס אליין וואס א מענטש
איז גרייט אוועקגעבן זיין לעבן
פאר דעם אויבערשטנס וועגן,
איז נאך ניט ברור אז דאס איז
אמתית הענגן פון (מסירת
נפש און) ביטול המציאות.
עס קען זיין, אז ער איז זיך
מוסר נפש דערפאר וואס ביי
אים קומט אויס על פי שכל
וחשבון, אז דאס לוינט זיך אים
מער ווי בלייבן לעבן, ער וועט
פארדינען א גרעסערע זאך.

און א מסירת נפש וואס איז
אינגאנצן מיוסד אויף "חשבון",
כנ"ל, קען זיין (להבדיל) אויך
ביי אומות העולם - דהיינו, ער
מיינט אז דורך "מוסר נפש" זיין
זיך וועט ער פארדינען, עס וועט
אים צוקומען במציאות; אדער

self-sacrifice, but rather from a trait of cruelty. (See our Sages' comments concerning the cruelty of a raven to its offspring, *Eruvin* 22a.) For the natural traits of the nations of the world tend to the opposite of mercy and deeds of kindness. See *Tanya*, the end of ch. 1.

36. See *Torah Or*, p. 120d ff.; *Or HaTorah, Megilas Esther*, p. 2317 (p. 61 in the newer editions); *Sefer HaLikkutim, Tzemach Tzedek, erech mesirus nefesh*, and the sources mentioned there.

Conversely, he may feel that if he does not reach a certain goal, life is not worth living. He will despair and say, “Why live any longer?” In a related context, our Sages³⁷ speak of a person who was consumed by a desire and died out of longing when his desire was not satisfied. And, in a like manner, we find that a person, particularly, a king or someone of similar station, will risk and even sacrifice his life for the sake of victory.³⁸

True *mesirus nefesh*, by contrast, involves complete self-sacrifice; the person sacrifices his soul, his very self. He gives himself utterly over to G-d, dedicating himself to Him beyond all sorts of logical reasoning or feelings. He thinks about G-d’s will, not himself or his values. Such a person is utterly *batel* to G-d to the extent that his own identity, values, or beliefs are of absolutely no concern to him.

Beyond Logic, Beyond Reason

It is possible to say that the manifestation of this type of *mesirus nefesh* for all mankind began at the *Akeidah*. In contrast to the challenge of Ur Kasdim, Avraham’s overcoming the challenge of the *Akeidah* revealed the higher quality of *mesirus nefesh* described above.

Avraham’s self-sacrifice in Ur Kasdim was expressed by his willingness to sacrifice his life to publicize the faith in G-d to all mankind. Therefore, it is possible that humanity at large could have thought that his self-sacrifice was motivated by logic, albeit logic of the realm of holiness. They could have thought that Avraham’s complete dedication to the need to illuminate a world that was groping in darkness³⁹ was so strong that he

אין צד השלילה: אויב ער וועט ניט דערגרייכן א געוויסן ענין איז “למה לו חיים”, בדוגמת עלה טינא בלבלו, נצחנות ובפרט - בא א מלך^ל וכיוצא בזה.

דער אמת'ער ענין המסירת נפש איז, אז מ'איז מוסר דעם “נפש”, דעם “איד” - מ'גייט זיך אינגאנצן איבער צום אויבערשטן, א מסירה ונתינה וואס איז העכער פון אלערליי חשבונות פון שכל אדער רגש וכיוצא בזה; מ'איז אינגאנצן בטל צום אויבערשטן, אין אן אופן אז די אייגענע מציאות איז כלל גיט תופס מקום.

1. ויש לומר, אז בגילוי (בלי שום ספק) בעולם איז דאס געווען דער אויפטו און עילוי אין דעם נסיון העקדה לגבי דעם נסיון פון אור כשדים:

די מסירת נפש אין אור כשדים איז באשטאנען אין דעם - וואס אברהם האט זיך מוסר נפש געווען אויף דעם פרוסום פון אמונה בה' בעולם, און דעריבער קען זיין א קסלקא דעתך “בעולם” אז די מסירת נפש איז געווען על פי חשבון דקדושה: זיין איבערצייגונג אין דער נויטיקייט פון להאיר את העולם שהיה משמש באפלה^ט איז געווען מיט אזא שטארקייט,

37. Sanhedrin 75a.

38. See the *maamar* entitled *Basi Legani*, 5710, sec. 11.

39. See *Bereishis Rabbah* 2:3.

allowed nothing to stand in his way and was willing to sacrifice his life for that purpose.⁴⁰

By contrast, the act of the *Akeidah* (in and of itself) did not express any purpose. It was only motivated by the fact that “you are G-d-fearing.” For that reason alone, Avraham was willing to make the sacrifice.

Performing the *Akeidah* did not even make known to the world to what extent a person must commit himself to G-d, because – as Ibn Ezra states⁴¹ – “when Avraham bound his son as a sacrifice, no one, not even the young men who accompanied him on the journey, was present.”⁴²

On the contrary, as explained on another occasion,⁴³ the *Akeidah* actually ran contrary to Avraham’s efforts to make known G-d’s presence to mankind. By sacrificing Yitzchak as a burnt-offering, “the roots planted by Avraham would have been uprooted.”⁴⁴ There would have been no one, G-d forbid, to continue the task of publicizing G-d’s presence in the world.

40. See *Parshas Derachim, derushim* 1 and 2, which questions whether Avraham was obligated to sacrifice himself in Ur Kasdim and, conversely, whether he was permitted to sacrifice himself.

41. Ibn Ezra, *Bereishis* 22:1. A similar statement is found in the commentary of *Radak* and in *Akeidas Yitzchak, shaar* 21.

42. Ibn Ezra, *loc. cit.*, citing Rav Saadia *Gaon*, explains that the challenge of the *Akeidah* was “to demonstrate Avraham’s righteousness to mankind.” Similar explanations are found in *Moreh Nevuchim*, Vol. 3, ch. 24, and in the commentaries of Rabbeinu

Bachya, Abarbanel, and others to the above verse.

However, even according to that interpretation, the intent was to demonstrate Avraham’s righteousness only to future generations and more specifically, those who believe in the Torah’s truth, (*Radak; Akeidas Yitzchak*, p. 169a), for even Rav Saadia *Gaon* would agree that no one else, not even the young men who accompanied Avraham on the journey, was present, (as Ibn Ezra states. *Moreh Nevuchim, loc. cit.*, also makes a similar point.)

43. See *Likkutei Sichos*, Vol. 18, p. 322.

44. The expression is borrowed from the words of *Rambam (Hilchos*

בִּזְיוֹ אִזְ עַר הָאֵס זִיךְ נִיט גְּעָרְעֻכְנִט מִיט קִיין מוֹנֵעַ, עַר הָאֵס זִיךְ דְּעֵרוּיף מוֹסֵר נְפֶשׁ גְּעוֹעוּעַ^ט;

מָה שְׂאִין כֵּן עֲנִין הֶעֱקְדָה (מִצְדָּעֵמוֹ) הָאֵס נִיט פֶּאֶרְמָאגֵט, קִיין שׁוֹם אֲנִדְעֵר זָאָה, נֶאֱרַ וְוָאס “יִרָא אֱלֹקִים אֶתָּה” אוֹן דְּעֵרְפֶּאֶר הָאֵס אֲבֵרָהִם זִיךְ מוֹסֵר נְפֶשׁ גְּעוֹעוּעַ;

[ס’איז דערביי אפילו ניט געווען דער ענין פון מפרסם זיין בעולם אויף ווי טיף מ’דארף זיין איבערגעגעבן צום אויבערשטן, ווארום (ווי דער אבן עזרא זאגט) “בשעה שעקד בנו לא היה שם אפילו נעריו”^{מא}.

וְאִדְרָבָה, וְוִי גְּעָרְעֻדֵט בְּמָקוֹם אַחֵר^{בב}, אִיז עֵס גְּעוֹעוּעַ, לְכַאֲוָרָה, בְּסִתְיָרָה צו דַּעַם עֲנִין פֿון פֶּרְסוֹם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם: דוֹרְךְ מַעֲלָה זִיין יִצְחָק’ן לְעוֹלָה וְוָאֵלֵט “נְעִיקָר” גְּעוֹנָאָרן “הֶעֱיָקָר שְׁשִׁתַּל אֲבֵרָהִם^{מב}, אוֹן דְּעַר עֲנִין פֿון פֶּרְסוֹם אֱלֹקוֹת בְּעוֹלָם וְוָאֵלֵט נִיט גְּעָהָאט קִיין הַמִּשְׁךְ חֵס וְשְׁלוֹם];

Avodas Kochavim 1:3), regarding the Jews in the Egyptian exile.

True, even with regard to the challenge in Ur Kasdim, if Avraham had not been saved, there would not have been anyone to continue his efforts to make known G-d’s presence. However, firstly, had that happened, “the roots” would never have been planted. Such a situation is not the same as uprooting roots that have been planted. Furthermore, Avraham’s self-sacrifice in Ur Kasdim itself would have made G-d’s presence known, for people would have heard about his execution. In contrast, as explained in the main text, no one would have known about the *Akeidah*.

Avraham's self-sacrifice in performing the *Akeidah* came about solely because G-d desired and asked for it.⁴⁵ That was the only reason for Avraham's *mesirus nefesh*.

This is the uniqueness of the challenge of the *Akeidah* that Avraham underwent. The self-sacrifice to perform the *Akeidah* had no basis in logic. It was motivated solely by Avraham's commitment to carry out G-d's will. This represents a complete expression of *bittul*.⁴⁶

דער גאנצער ענין המסירת נפש
דעקדה איז געווען נאר - ווייל דער
אויבערשטער האט געוואלט און
געבעטן דאס⁴⁵, און דערפאר האט עס
אברהם געטאן.

און אין דעם איז באשטאנען דער
אויפטו פון נסיון העקדה וואס אברהם
אבינו איז בייגעשטאנען: די עקדה
מסירת נפש איז געווען באפן, אז עס
האט לגמרי נישט קיין אפלייג אין שכל, עס
איז מערניט ווי צוון הקדוש ברוך הוא,
ובמילא - בטול המציאות בתכלית⁴⁶.

Understanding the Motivation for What Happened Before

On this basis, it is possible to explain our Sages' words mentioned at the outset, "Overcome... this challenge so that it will not be said that the first ones were without substance."

If Avraham had not been able to withstand the challenge of the *Akeidah*, there would have been room to think – and say – that he overcame the previous challenges because his understanding and commitment to holiness enabled him to see a purpose in making the sacrifices to overcome them. There would have been no way to know⁴⁷ whether he would have actually been prepared for *complete* self-sacrifice. Would he give over the very essence of his soul to G-d?

ז. על פי כל הנ"ל איז אויך מובן
וואס די גמרא זאגט "שלא יאמרו אין
ממש בראשונים":

ווען אברהם וואלט חלילה נישט
בייגעשטאנען דעם נסיון העקדה,
וואלט מען געקענט מיינען ו"יאמרו",
אז ער איז בייגעשטאנען די
פריערדיקע נסיונות דערפאר וואס
זיי זיינען געווען בהתאם צו שכלו
דקדושה, אבער מסירת הנפש ממש,
עצם וממשות הנפש - איז (על כל
פנים) איני יודע⁴⁷;

45. It is possible to explain that the empowerment for *mesirus nefesh* comes from the Creator. However, it was Avraham who opened the pipeline that enabled others to express this potential.

46. It is possible to explain that this is why Rabbeinu Nissim interprets the words "Please take" as a request and not as a command, as mentioned above. The fact that he was not commanded further indicates that Avraham had no logical basis for his

self-sacrifice, not even the rationale that he was carrying out G-d's command.

47. It is possible to say that "there was no way to know" relates to the essence of the soul, the dimension of the soul which is above knowledge. See the explanation of Rabban Yochanan ben Zakkai's words (*Berachos* 28b) "I don't know in which way..." (*Likkutei Torah, Vayikra*, p. 50d; *Maamarei Admur HaZakein HaKetzarim*, p. 309, quoted in *Or HaTorah*, the beginning

of *Parshas Pinchas*; and the *maamar* entitled *Ach BeGoral*, 5626; the *maamarim* entitled *Ashreinu* from 5688 and 5696 (in *Sefer HaMaamarim Kuntreisim*, Vol. 2), et al.

In those sources, the Rebbeim explain that Rabban Yochanan ben Zakkai was aware that he had conducted himself righteously in thought, speech, and deed. He was, however, concerned about the essence of his soul, the dimension of the soul which is above knowledge. Was it focused on holiness?

Overcoming the challenge of the *Akeidah* demonstrated retroactively that his overcoming the initial challenges had also been motivated by true self-sacrifice – complete and utter self-transcendence in his commitment to carrying out G-d's will.⁴⁸ Those actions were not motivated by logic and feeling alone, but also expressed Avraham's total commitment to G-d.

The Legacy Avraham Transmitted to His Descendants

For this reason, it can now be understood why it was through the challenge of the *Akeidah* – and not through the challenge of Ur Kasdim – that “Avraham opened the pipeline of *mesirus nefesh* to the world.”

“Opening the pipeline” of *mesirus nefesh* means that Avraham our Patriarch transmitted the power of *mesirus nefesh* to his descendants. By doing so, he endowed every Jew with the potential for true and utter *mesirus nefesh*, making this the true deep inner will of every Jew, what a Jew actually desires.⁴⁹ Therefore, when a Jew sacrifices himself for G-d, even if on the surface it might appear that he is doing so for a reason that can be logically understood, it is actually an expression of true *mesirus nefesh*. The logical explanations

דוּרְכַדְעָם וְוָאָס עָר אִיז
בִּיגְעֵשְׁטאַנען דָּעם נִסְיוֹן הַעֲקֵדָה,
הָאָט עָס בְּאוּיִזֵּן לְמַפְרַע אִז אִיךָ
דִּי נִסְיוֹנוֹת הִרְאִשׁוּנִים” אִיז עָר
בִּיגְעֵשְׁטאַנען מִיט מְסִירַת נֶפֶשׁ
מִמֶּשׁ, מִיט פּוֹלְעֵר אוֹוְעֵקֶגְעֶבְנִיקִיט
וְתַכְלִית הַבֵּיטוּלִים.⁴⁸

ח. דָּאָס אִיז אִיךָ דְּעֵר בִּיאוּר
אִין דָּעם וְוָאָס דִּי “פְּתִיחַת הַצְּנוּר
בְּעוֹלָם” אוֹיף מְסִירַת נֶפֶשׁ אִיז בְּאָם
נִסְיוֹן הַעֲקֵדָה, אִז נִיט דוּרְךָ דָּעם
נִסְיוֹן דְּאוּר כְּשָׂדִים:

“פְּתִיחַת הַצְּנוּר” אוֹיף מְסִירַת נֶפֶשׁ
אִיז, אִז אַבְרָהָם אָבִינּוּ הָאָט מוֹרִישׁ
גְּעוּוּעֵן צו אִיִּדֵּן דָּעם כַּח הַמְּסִירַת
נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ - אֶמְתַּעַר מְסִירַת נֶפֶשׁ,
בִּיז אִז דָּאָס אִיז דְּעֵר אֶמְתַּעַר רְצוֹן
פּוֹן יַעֲדֵעֵר אִיִּדֵּן, “לְרִצּוֹנְכֶם” מִמֶּשׁ.⁴⁹
וְוָאָס דְּעֵרפֶּאָה, וְוּעֵן אַ אִיד אִיז זִיךָ
מוֹסֵר נֶפֶשׁ פֶּאָרן אוֹיבְעֵרשְׁטֵן, אָפִילוּ
אִין אַן אוֹפֵן וְוָאָס בְּחִיצוֹנִיּוֹת קֵעֵן מְעֵן
מִיִּיעֵן אִז עָס אִיז מִיט אַ חֲשׁבוֹן - אִיז
דָּאָס בְּאֶמְתַּת (נִיט אַ מְסִירַת נֶפֶשׁ עַל
פִּי חֲשׁבוֹן, נָאָר) מְסִירַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ,

48. Perhaps it is possible to connect the explanation in the main text with the statement in *Tanya, Iggeres HaKodesh*, Epistle 21, that the virtue Avraham displayed in carrying out the *Akeidah* was his eagerness. It is possible to say that in that section of *Tanya*, the Alter Rebbe chooses that explanation and does not mention the fact that, through the *Akeidah*, Avraham opened the pipeline of self-sacrifice, for, as mentioned in *Likkutei Sichos*, Vol. 10, p. 205, and Vol.

13, p. 209, the pipeline of self-sacrifice was actually first opened in Ur Kasdim. On the surface, that explanation can be questioned because:

a) As explained in the main text above, the challenge of Ur Kasdim did not resemble that of the *Akeidah*, and

b) The *mamaarim* from 5678 and 5688 specifically state that it is the *Akeidah* that is continually mentioned because it was there that Avraham opened the pipeline

of *mesirus nefesh*.

In resolution, it can be explained that, through the challenge of the *Akeidah*, it was revealed retroactively that the self-sacrifice Avraham expressed in Ur Kasdim had also been truly genuine. Therefore, in *Iggeres HaKodesh, loc. cit.*, the Alter Rebbe focused on Avraham's eagerness and not on his opening the pipeline of *mesirus nefesh*.

49. See Rambam, *Hilchos Geirushin* 2:20.

are all superficial; they **do not reflect** the truth of the situation. What is really happening is that **the Jew is giving away his entire being to G-d,**⁵⁰ totally above all reason, like Avraham did in the challenge of the *Akeidah*.

In his *Shulchan Aruch*, the Alter Rebbe writes,⁵¹ “It is proper to recite every day the passage of the *Akeidah* to recall the merit of the Patriarchs before the Holy One, blessed be He. This also serves to make one’s natural inclination submit to the service of G-d, just as Yitzchak sacrificed himself.” Seemingly, this directive is problematic: How can one compare the efforts of every Jew to overcome the challenges he faces in his daily life and “make his natural inclination submit to the service of G-d” to Yitzchak’s complete and total self-sacrifice?

This, however, is the result of Avraham’s opening the pipeline of genuine *mesirus nefesh*, as it is reflected in all the particular elements of the Divine service of every Jew, each one being Avraham’s descendant. Every Jew is Avraham’s son and heir, with a full share in his spiritual inheritance, as indicated by the phrase,⁵² “the inheritance of the congregation of Yaakov.” Therefore, his efforts to “make his natural inclination submit to the service of G-d resemble Yitzchak sacrificing himself.” Whenever a Jew labors to conquer his personal desires and performs an act in G-d’s service, it is like Avraham is leading him to the *Akeidah*. For the true will and inner motivation of every Jew is to give himself over entirely to G-d.

א איד גיט אַוועק זײַן גאַנצע
מפּשוּת^ט צום אויבערשטן,
למעלה מכל חשבון, ווי דער
נפּיון העקדה.

ביז ווי דער אַלטער רבי
ברענגט אין שולחן ערוך, אז
”טוב לומר בכל יום פרשת
העקדה כו' וגם כדי להכניע
יצרו לעבוד השם יתברך כמו
שמצטרף יצחק נפשו”. דלקאורה:
ווי קען מען צוגלייכן די עבודה
פון יעדער אידן “להכניע יצרו
לעבוד השם יתברך” צו דעם
וואס “מצטרף יצחק נפשו”, וואס
איז געווען מסירת נפש בתכלית
השלימות, כנ”ל?

נאר - ווייל דורך דעם וואס
אַברָהָם האט פּוּתח געווען דעם
צנור אויף מסירת נפש ממש,
איז יעדער עבודה פון א אידן,
וועלכער איז דאך אַרע אַברָהָם,
א בן ויורש אַברָהָם - מורשה
קהלת יעקב “להכניע יצרו
לעבוד השם יתברך כמו שמצטרף
יצחק נפשו”: ס’איז פּונקט ווי
אַברָהָם פּירט אים צו דער עקדה,
ווייל דאס איז דער אַמת’ער רצון
פון יעדער אידן זיך אפּגעבן
ממש צום אויבערשטן.

(משיחות ש”פ וישב תשל”א,
ש”פ מסו”מ תשל”ה)

50. His self-sacrifice involves his entire being, including the essence of his G-dly soul, the dimension

that is “an actual part of G-d from Above” (*Tanya*, ch. 2).

51. *Mahadura Kama* 1:10.

52. *Devarim* 33:4.

- (א) תרגום ירושלמי פרשתנו כב, א. פרקי דרבי אליעזר פ"א. מפרשי המשנה אבות פ"ה מ"ג. ובכמה מקומות.
- (ב) אבות שם.
- (ג) סנהדרין פט, ב. ועל דרך זה בתנחומא פרשתנו כב. פרש"י על הפסוק.
- (ד) פרשתנו כב, ב.
- (ה) ומה שפירש בערוך לנר ש"ראשונים" קאי על הנסים שעשה לו הקב"ה, שלא יאמרו שהיו חנם, לכאורה הוא דוחק גדול. ומוכן שאין לפרש כן בפרש"י "פשוטו של מקרא" לבן ה' למקרא.
- (ו) לכאורה יש לומר, על פי המבואר בכמה מקומות (ד"ה זה היום תרצ"ד - סה"מ קונטרסים ח"ב ע' 642. ובכמה מקומות. וראה גם לקו"ש ח"ב ע' 378) שבנסיון העקדה ה' שינוי טבע מדותיו, עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה, עובד מיראה, דלא כטבעו, אברהם אוהב, שזה מגלה שגם (העבודה -) הנסיונות לפני זה היו לא מחמת טבעו. אבל אין זה מתרץ הקסלקא דעתך לומר שאין ממש בראשונים, כי גם אם ה' זה מצד טבעו, הרי ה' זה נסיון ובפרט - המסירת נפש בפועל באור כשדים. וראה לקמן בפנים.
- (ז) לשון האברבנאל כאן.
- (ח) ראה עיקרים מאמר ג' פ"ו. אגה"ק סימן כ"א. סה"מ תרע"ח ע' רפג. תפר"ח ע' קב. ובכמה מקומות. וראה גם בית רבי פכ"ד (סא, ב) בעהרה. פרי הארץ (לרמ"מ מהאראדאק) פ' וירא (ה, סע"א).
- (ט) לשון העיקרים שם.
- (י) אגה"ק שם. ועל דרך זה בכמה מקומות.
- (יא) ראה גם מאמרי אדמו"ר הזקן על פרשיות התורה (בראשית שמות) ס"ע קכח. ובכמה מקומות.
- (יב) ראה גיטין נו, ב (ובכמה מקומות): אשה ושבעה בני'. ובמקום אחר (איכה רבה פ"א, נ. פסיקתא רבתי פמ"ג. ועוד): מרים בת תנחום (נחתום. מנחם). "חנה"
- זכר בילקוט שמעוני תהלים רמז תתעג, יוסיפון (פ"ט), אגרת השמד להרמב"ם ד"ה המין (והסוג) השלישי במדרגת הנהרגים, מנורת המאור לר"י אלנקוה פרק התפלה הל' התעניות (כרך ב' ע' 337); פרק התשובה הל' תשובה (כרך ג' ע' 122). ועוד.
- (יג) גיטין שם. ועוד.
- (יד) וראה סה"מ תרע"ח ותפר"ח שם שהביאו דוגמא מסיפור זה.
- (טו) ראה בפרשיות בספרי קורות תקופות ההם. קינות לט' באב ד"ה החרישו ממני. ועוד. בית יוסף וטור יו"ד סקנ"ז בבדק הבית: ומעשה ברב אחד כו'. ובכמה מקומות.
- (טז) שם.
- (יז) ב"ר פנ"י, י (בשינוי לשון). וראה גם פרש"י פרשתנו כב, יב. ועוד.
- (יח) פרשתנו כב, יד.
- (יט) שם כא, יב.
- (כ) דרשות הר"ן הדרוש הששי (ע' קה ואילך). פירוש הר"ן על התורה על הפסוק.
- (כא) אמור כב, לב. וראה רמב"ם הלכות יסודי התורה פ"ה. וראה הנסמן בלקו"ש (וסה"מ) שבהערה לג.
- (כב) ראה טור ושו"ע יו"ד ר"ס קנז. ובנושאי כלים שם.
- (כג) סה"מ תרע"ח ותפר"ח שם. לקו"ש ח"י ע' 46. וראה גם קומץ המנחה (למהרא"ל צונץ) פ' אמור (עו, ב). בית רבי שם. ועוד.
- (כד) מכילתא ורש"י יתרו יט, ה. תוספות ד"ה פסיעה - תענית י, ב.
- (כה) "והגם דכה המסירת נפש הוא בעצם הנשמה כנודע, הנה זהו סתום ונעלם מאד, ולולא המסירת נפש דאברהם אבינו עליו השלום לא ה' ענין המסירת נפש" (סה"מ תרע"ח שם. ועל דרך זה בתפר"ח שם).
- (כו) וצריך עיון איך מתאים ביאור זה עם מה שכתוב באגה"ק שם שמעלת העקידה היא הזריות. וראה לקו"ש שבהערה כח. לקמן הערה מז.
- (כז) ראה פרקי דרבי אליעזר פכ"ו. ועוד.
- (כח) וראה שיחת חגה"פ תש"ג (לקוטי
- דיבורים כרך ג' תמ, ב. ספר השיחות תש"ג ע' 94) שפתיחת הצנור דאברהם היתה במסירת נפש דאור כשדים. וכן מפורש בד"ה פדה בשלום תרפ"ז (סה"מ תרפ"ז ע' פג): וכאשר השליכו אותו לכבשן האש לא חשב למסור נפשו כי הוא עשה עבודתו וזוה פתח הצנור דמסירת נפש אל הבאים אחריו. וכן משמע בספר השיחות תש"ב ע' 30 (היום יום ג' מרחשון) שהמסירת נפש שהוריש אברהם לכל ישראל היא מסירת נפשו על פירסום אלקות בעולם, שזוה ה' באור כשדים. וראה גם לקו"ש ח"י ע' 205. ח"י"ג ע' 209 והערה *2. אבל בסה"מ תרע"ח ותפר"ח שם, ענין פתיחת הצנור הוא ביאור על זכירת העקדה.
- (*) ולהעיר מבי"ר פל"ז, ט: וירח ה'... ריחו של אברהם עולה מכבשן האש. ובהמשך תער"ב ח"א ע' תמג שזוהו בחינת "ביטול המהות".
- (כט) הלכות עבודה זרה פ"א ה"ג.
- (ל) ראה סה"מ תרע"ח ותפר"ח שם. וראה מאמרי אדמו"ר הזקן על מקומות. ולהעיר מתניא פ"ה. סה"מ תש"ט ע' 121 ובהנסמן שם.
- (לא) ראה גם לקו"ש ח"י ע' 300 (וש"ו). ועוד.
- (לב) ברכות ה, ב.
- (לג) ראה מנחת חנוך מצוה רצו (על פי פרש"י סנהדרין עד, ב). אבל יודע פסק דין הרמב"ם (הלכות מלכים פ"י ה"ב). וכן כתב בספר חסידים סרי"ט. ומפורש הוא בירושלמי שביעית פ"ד ה"ב (ושלא לאפושי מחלוקת בין הירושלמי לבבלי - משמע מהירושלמי כתוספתא בבבלי שם). וצריך עיון שלא הביאן בכסף משנה לרמב"ם שם. ואין כאן מקומו. וראה הערה בסה"מ תש"ט שם (לקו"ש ח"יב ע' 212 ואילך).
- (לד) ראה גם המשך תרס"ו ע' רסז.
- (לה) מה שכתוב (ראה יב, לא): את בניהם גו' ישרפו באש - יש לומר שהוא מפני אכזריות (על דרך מאמר חז"ל בעורב - עירובין כב,

הגהות) באור התורה ר"פ פינחס וריש ד"ה אך בנורל תרכ"ו. ריש ד"ה אשרנו תרפ"ח ותרכ"ו (בסה"מ קונטרסים ח"ב), ובביאור מאמר רבי יוחנן בן זכאי איני יודע כ' בכמה מקומות.

מז) על פי זה אולי יש לתווכן הביאור הנ"ל עם המבואר באגה"ק שם, שמעלת אברהם בעקדה היתה הזריזות, ולא ניחא לי' תירוץ זה ד"פתח", ונתבאר במקום אחר (לקו"ש שבהערה כח) שהוא משום שפתיחת הצנור היתה בנסיון דאור כשדים - ולכאורה: (א) הרי הנסיון דאור כשדים אינו דומה לנסיון העקדה, כנ"ל בפנים. (ב) הרי מפורש במאמרים הנ"ל שפתיחת הצנור היא ביאור הזכרת העקדה - אלא, שעל ידי נסיון העקדה נתברר למפרע, שגם המסירת נפש דאור כשדים היא מסירת נפש אמיתית.

מח) ראה רמב"ם הלכות גירושין ספ"ב. מט) ויש לומר כולל עצם נפש האלקית - חלק אלקה ממעל חמש.

נ) או"ח מהדורא קמא ס"א ס"י.

(כמו שכתב בראב"ע שם. וכן כתב במורה נבוכים שם).

מב) לקו"ש חי"ח ע' 322.

מג) לשון הרמב"ם הלכות עבודה זרה שם (לגבי מצב בני ישראל במצרים). ואף שגם בנסיון דאור כשדים אם לא הי' אברהם ניצול חס ושלום, לא הי' המשך לפירסום שמו של הקב"ה, מכל מקום (נוסף לזה שאין זה דומה לעקירת עיקר שכבר נשתל, הרי) שם המסירת נפש גופא מביאה פירסום אלקות, מה שאין כן כאן, כנ"ל בפנים.

מד) ויש לומר שזהו נתינת הכח מהבורא, שנמשך על ידי הצינור ופתיחתו שעל ידי אברהם.

מה) ויש לומר שזהו טעמו של הר"ן שפירש "קח נא" שהוא רק לשון בקשה ולא לשון ציווי (כנ"ל ס"ב) - כי זה מורה עוד יותר על ענין המסירת נפש בלי חשבון, גם לא החשבון של קיום ציווי ה'.

מו) ראה לקו"ת ויקרא (בהוספות נ, סע"ד. מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים ע' שט - נעתק עם)

א), שהרי הם ההיפך מרחמנים וגומלי חסדים. וראה תניא ספ"א.

לו) ראה תורה אור קכ, סע"ד ואילך. אור התורה מגלת אסתר ע' ב' ש"ו. ספר הלקוטים (צמח-צדק) ערך מסירת נפש. ושם נסמן.

לז) סנהדרין עה, א.

לח) ראה ד"ה באתי לגני תש"י פי"א.

לט) ראה ב"ר פ"ב, ג.

לט*) להעיר מפרשת דרכים דרוש א' וב' אי אברהם הי' מחוייב במסירת נפש דאור כשדים, ואם הי' מותר לו למסור נפשו.

מ) פרשתנו כב, א. ועל דרך זה ברד"ק כאן. עקדה שער כא.

מא) בראב"ע שם שדעת הרס"ג (וכן הוא דעת הרמב"ם במורה נבוכים ח"ג פכ"ד. בחיי כאן. אברבנאל כאן. ועוד) שנסיון העקדה הי' "להראות צדקתו לבני אדם". אבל על כרחך צריך לומר הכוונה בזה "להודיע לדורות הבאים כו" (לשון הרד"ק כאן. וראה גם עקדה שם (קסט, סע"א)), כי גם להרס"ג לא היו שם אפילו נערי

SICHOS IN ENGLISH